

Sygn. akt V Pa 81/18

VPz 25/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Opolu

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Sabat (spr.)

Sędziowie: SSO Daniel Chorążki

SSO Witold Kozłowski

Protokolant: st.sekr.sądowy Teresa Kuśmierczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2019r. w Opolu na rozprawie

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...) S.A. i Zakładom (...) S.A.

o odprawę pieniężną ewentualnie o odszkodowanie

na skutek apelacji powódki A. B., apelacji strony pozwanej Przedsiębiorstwa (...) S.A. i zażalenia strony pozwanej Zakładów (...) S.A.

od wyroku Sądu Rejonowego w Opolu Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 kwietnia 2018r. sygn. akt IV P 957/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I, III, V i VI w ten sposób, że powództwo oddala odstępując od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej Przedsiębiorstwa (...) S.A.,

II. oddala apelację powódki,

III. oddala zażalenie strony pozwanej Zakładów (...) S.A.,

IV. odstępuje od obciążania powódki kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz strony pozwanej Przedsiębiorstwa (...) S.A.,

V. zasądza od powódki A. B. na rzecz strony pozwanej Przedsiębiorstwa (...) S.A. kwotę 2285,17 zł tytułem zwrotu świadczenia spełnionego na podstawie rygoru natychmiastowej wykonalności.

- na oryginale właściwe podpis -

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 września 2015 r. powódka A. B. wniosła o zasądzenie solidarnie od Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B. (ad. 1) i Zakładów (...) S.A. z siedzibą w O. (ad.2) na jej rzecz kwoty 11.243,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01 czerwca 2014r. do dnia zapłaty tytułem odprawy pieniężnej. W przypadku oddalenia powództwo o zapłatę odprawy pieniężnej powódka wniosła o zasądzenie solidarnie od Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B. i Zakładów (...) S.A. z siedzibą w O. na jej rzecz kwoty 11.243,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02 czerwca 2014r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną przez powódkę. Nadto powódka domagała się zasądzenia od pozwanych na jej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Uzasadniając żądanie powódka wyjaśniała, iż dochodzi zapłaty odprawy w wysokości sześciokrotnego ostatniego wynagrodzenia, jakie otrzymywała u pozwanego ad. 1. zwracając przy tym uwagę, iż rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło w związku z prowadzoną restrukturyzacją w związku z czym powinna była otrzymać odprawę w wysokości dziewięciomiesięcznego wynagrodzenia, natomiast otrzymała ją jedynie w wysokości wynagrodzenia trzymiesięcznego. Powódka wskazała, iż spółka (...) S.A. (pозwana ad. 1) jest była spółką Skarbu Państwa. W ramach prywatyzacji akcje spółki były sprzedawane na rzecz jej pracowników, którzy w swoim czasie inwestowali w spółkę wszystkie swoje oszczędności. W wyniku tak przeprowadzonej prywatyzacji pozwana ad. 1 w roku 2011 była już spółką prywatną. Przy czym, co istotne, właścicielem akcji spółki byli wyłącznie pracownicy. Była to typowa spółka pracownicza, w której ogromna większość akcjonariuszy była jednocześnie jej pracownikami, w tym w dużej mierze prostymi pracownikami produkcyjnymi. Jak w większości tego typu spółkach akcjonariusze - pracownicy nie zachowywali się, jak typowi właściciele spółki, posiadający kapitał, którzy otrzymują zysk z wypłacanych dywidend, lecz nadal traktowali pracę w spółce, jako ich główne źródło utrzymania. W ten sposób posiadane przez nich akcje były gwarantem stałości i kontynuacji zatrudnienia samych akcjonariuszy - pracowników, jak i tych pracowników, którzy akcji nie posiadali. Jednocześnie akcjonariusze tacy, tak jak i w innych spółkach, której podstawowym akcjonariatem są jej pracownicy, pozostawiali całościową, faktyczną kontrolę nad spółką, bieżące nią zarządzanie oraz ustalanie strategii spółki długoletniej Prezes tj. pani C. Z.. Dalej powódka wskazała, iż na początku roku 2011 spółka (...) S.A. stała się przedmiotem zainteresowania, jako możliwy obiekt przejęcia przez inne spółki działające w branży. Pierwszym podmiotem, który wykazał realne zainteresowanie przejęciem pozwanej ad. 1 była firma (...) sp., z o.o. z siedzibą w O. pana K., który jest właścicielem marki J., Podmiot ten w marcu 2011 r., działając wbrew zaleceniom (rekomendacji) ówczesnego zarządu pozwanej ad. 1 zaczął wykupować akcje od kolejnych akcjonariuszy pozwanej ad. 1. Była to próba wrogiego przejęcia. Około kwietnia 2011 r. spółka (...) skupiła w swoim ręku około 26 procent akcji pozwanej ad. 1. Podkreślono, iż około marca 2011 r. zainteresowanie przejęciem pozwanej ad. 1 ujawniła pozwana ad. 2, która rozpoczęła lobbować wśród zarządu pozwanej ad. 1, związków zawodowych, pracowników, a także poszczególnych akcjonariuszy o sprzedaż akcji na jej rzecz. Pozwana ad. 2 zapewniała ówczasnie, że zamierza przejąć spółkę w całości jednakże z uwagi na fakt, iż ówczesny Zarząd pozwanej ad. 1 początkowo nie był przekonany do zapewnień i motywacji pozwanej ad. 2. Zarząd pozwanej ad. 1 chcąc aktywnie przeciwdziałać przejęciu spółki rozpoczął około marca 2011 r. skup akcji własnych przez spółkę. W tym czasie Pozwana ad. 1 skupowała swoje akcje od pracowników, którzy wyrazili taką chęć, za kwotę 5 zł za każdą akcję. Powódka wyjaśniała, iż działania pozwanej ad. 2 zmierzające do przejęcia pozwanej ad. 1. nasiliły się na przełomie marca/kwietnia 2011 r. Wtedy to pozwana ad. 2 skupowała akcje od pracowników pozwanej ad. 1 po kwocie 9 zł za każdą akcję, a bywało, że kwoty te były większe i dochodziły nawet do 12 zł za akcję. Powódka podkreśliła, iż około kwietnia 2011 r. zarząd pozwanej ocenił sytuację i uznał, że nieuniknione jest przejęcie spółki przez jeden z dwóch podmiotów tj. C. lub pozwaną ad. 2 co ostatecznie nastąpiło przez pozwaną ad. 2. W wyniku powyższego doszło do ustalenia warunków, na jakich dojdzie do przejęcia pozwanej ad. 1 przez pozwaną ad. 2. do których należało m.in. zarząd pozwanej ad. 1 przestanie traktować próbę wykupu akcji spółki przez pozwaną ad. 2, jako wrogie przejęcie; zarząd pozwanej ad. 1 przestanie rekomendować akcjonariuszom/pracownikom, aby nie sprzedawali akcji na rzecz pozwanej ad. 2; zarząd pozwanej ad. 1 będzie aktywnie działał w celu umożliwienia przejęcia spółki przez pozwaną ad. 2; pozwana ad. 1 na najbliższym Walnym Zgromadzeniu doprowadzi do głosowania w przedmiocie przejęcia spółki przez pozwaną ad. 2; pozwana ad. 1 w razie wyrażenia przez jej akcjonariuszy zgody na przejęcie, przeprowadzi emisję nowej serii akcji spółki, które przeznaczone będą wyłącznie dla pozwanej ad. 2; pozwana ad. 2 wykupi wszystkie nowo emitowane akcje, które będą dla niej przeznaczone; pozwana ad. 2 dokona znacznych nakładów i inwestycji na rzecz pozwanej

ad 1; pozwana ad 2 będzie dążyła do restrukturyzacji przedsiębiorstwa pozwanej ad 1, w tym do włączenia jej do (stworzenia) struktury Grupy (...); pozwana ad 2 w ramach restrukturyzacji przedsiębiorstwa pozwanej ad 1 dokona licznych zwolnień pracowników pozwanej ad 1; pozwana ad 2 gwarantuje wszystkim pracownikom pozwanej ad 1, którzy będą zwalniani w ramach restrukturyzacji, wypłatę odprawy w wysokości 9 miesięcznego wynagrodzenia (w ramach tej odprawy zaliczane miały być standardowe odprawy w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia należne pracownikom z mocy prawa); uprawnienie pracowników do otrzymania dziewięciomiesięcznej odprawy zostało ograniczone terminem do 20.05.2015 r.; pozwana ad 2 gwarantuje wszystkim akcjonariuszom, którzy wyrażą chęć sprzedaży swoich akcji, że dokona ich wykupu za kwotę nie mniejszą niż 9 zł za każdą akcję. Powódka wskazała, iż ww. warunki początkowo ustalone ustnie, w zakresie uprawnień dotyczących wysokości wypłacanych na rzecz pracowników odpraw oraz zobowiązania pozwanej ad 2 do wykupu akcji po 9 zł za każdą akcję od pracowników, którzy wyrażą taką chęć, zostały potwierdzone w pisemnym Porozumieniu z dnia 18.05.2011 r. zawartym formalnie pomiędzy pozwaną ad 2, a trzema organizacjami związkowymi działającymi ówczesnie przy przedsiębiorstwie pozwanej ad 1. Porozumienie zostało zawarte przy wiedzy i aprobach pozwanej ad 1, było ono w pełni akceptowane przez pozwaną ad 1. Podkreślono, iż w intencji wszystkich podmiotów zainteresowanych sprawą przejęcia, warunki te miały na celu zagwarantowanie uprawnień pracowniczych oraz akcjonariuszy mniejszościowych. Powódka stanowczo podkreśliła, iż warunki wskazane powyżej były powszechnie znane, były przedstawione pracownikom, akcjonariuszom, ale przede wszystkim zarządowi pozwanej ad 1. Były one w pełni akceptowane w firmie pozwanej ad 1, a także wszelkie składane oświadczenia oraz podejmowane w owym czasie działania, zarówno przez związki zawodowe, pozwaną ad 2, a także pozwaną ad 1. Świadczyły o tym, że warunki przejęcia, w szczególności te potwierdzone w Porozumieniu z dnia 18.05.2011 r. są powszechnie znane, akceptowane i nie zachodzą rozbieżności, co do ich interpretacji oraz rozumienia. Powódka podniosła, iż w szczególności pracownicy pozwanej ad 1 przewidując, że po przejęciu nieuchronnie dojdzie do restrukturyzacji spółki, a w tym do licznych zwolnień, czuli się zabezpieczeni wiedząc, że w przypadku zwolnienia będą im wypłacane odprawy w wysokości dziewięciomiesięcznej wypłaty. Prawo do uzyskania odprawy w wysokości dziewięciomiesięcznego wynagrodzenia stało się częścią praw pracowniczych każdego poszczególnego pracownika. Powódka zwróciła uwagę, że porozumienie zawiera zapis, który sugerowałby, że nie stanowi ono prawa pracy w rozumieniu art. 9 k.p. jednakże w ocenie powódki jest on oczywiście nieskuteczny. Zaznaczono, że w latach 2011 i 2012 większość zwalnianych pracowników otrzymała odprawę w należnej wysokości, a sytuacja ta uległa zmianie z nieuzasadnionych powodów w 2013r. Powódka wyraźnie wskazała, że podstawą dochodzonego przez nią roszczenia o wypłatę odprawy w wysokości dziewięciomiesięcznej pensji stanowi Porozumienie z dnia 18 maja 2011 r. W ocenie powódki zobowiązanie to stanowi gwarancję praw pracowniczych, a zapis w nim wprowadzony dotyczący obowiązku wypłaty odpraw w takiej wysokości zobowiązuje pozwaną ad 1 oraz ad 2 do wypłaty odprawy w zagwarantowanej wysokości. Podniosła, iż jakkolwiek w roku 2011 i 2012 obowiązywały dodatkowo zapisy (...) (wprowadzone na mocy Protokołów nr (...)) to nie oznacza to jednak w ocenie powódki, że brak wyraźnego wprowadzenia uprawnienia do żądania odprawy w wysokości określonej w Porozumieniu do (...) uniemożliwia powódce (czy też jakimkolwiek zwalnianemu pracownikowi) dochodzenia należnej jej odprawy na drodze sądowej. W ocenie powódki skoro uprawnienia pracownicze z Porozumienia zostały tylko częściowo transponowane (wykonane) do (...), a w dalszej części nie, to w tym zakresie uprawnienia pracownicze wywodzić należy bezpośrednio z Porozumienia. Niezależnie od powyższego powódka zauważyła, że samo Porozumienie było tylko pisemnym wyrażeniem (potwierdzeniem) ustaleń dokonanych trójstronnie pomiędzy Inwestorem (pozwaną ad 2), spółką przejmowaną (pozwaną ad 1) oraz pracownikami (organizacjami związkowymi) jeszcze przed jego podpisaniem, a zatem same uzgodnienia miały miejsce już wcześniej i obejmowały przecież znacznie szersze kwestie, w tym kwestie emisji nowych akcji pozwanej ad 1, które przekazane mają być na rzecz pozwanej ad 2. Zobowiązanie do wypłaty odprawy było zatem przyjęte nie tylko przez pozwaną ad 2, ale także bezpośrednio przez pozwaną ad 1. W tym stanie rzeczy w ocenie powódki dochodzone przezeń powództwo jest w pełni zasadne.

W odpowiedzi na pozew pozwani wniesli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz każdego z pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

W uzasadnieniu stanowiska procesowego pozwany Zakład (...) S.A. z siedzibą w O. w pierwszej kolejności podniósł, iż nigdy nie był pracodawcą powódki, dlatego w ocenie pozwanego powództwo o zapłatę przez tę Spółkę jakiegokolwiek kwoty tytułem odprawy nie jest zasadne bowiem Spółka ta nie ma legitymacji procesowej biernej. Niezależnie od powyższego pozwany Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B. podniósł, iż roszczenie o zapłatę na rzecz powódki dalszej kwoty tytułem odprawy nie jest także zasadne z uwagi na fakt, iż porozumienie z dnia 18 maja 2011 r. nie miało charakteru normatywnego i nie stanowi zbiorowego źródła prawa pracy bowiem dla jego zawarcia brak było podstawy prawnej wynikającej z ustawy. Pozwany powołując się na szerokie orzecznictwo Sądu Najwyższego podkreślił, iż warunkiem zaliczenia porozumienia zbiorowego do źródeł prawa pracy jest oparcie go na ustawie, co oznacza, że wymienione Porozumienie byłoby zatem można zaliczyć do źródeł prawa pracy tylko wówczas, gdyby możliwość jego zawarcia została wyraźnie przewidziana w ustawie. Pozwany zaznaczył, że wydaje się, że powódka jako jedyny argument wskazujący na normatywny charakter Porozumienia podnosi to, że jego stroną były związki zawodowe działające przy pozwanej ad. 1. Tymczasem pozwany wskazał, iż nie był stroną tego Porozumienia. Niezależnie od powyższego pozwany podniósł, iż powódka niezasadnie traktuje porozumienie zbiorowe partnerów społecznych określające prawa i obowiązki stron stosunku pracy, także zawarte bez „oparcia na ustawie”, jako źródłem prawa pracy ze względu na treść art. 59 ust. 2 i 4 Konstytucji w związku z art. 9 § 1 k.p. Zauważono, że przepis art. 9 § 1 k.p. posługuje się zwrotem niedookreślonym „innych porozumień opartych na ustawie” wskazując, iż najdalej w wykładni tego pojęcia poszedł Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2001 r., III ZP 25/00 (OSNAPiUS 2002 Nr 6, poz. 134; OSP 2002 Nr 9, poz. 115 z glosą A. Świątkowskiego, glosą J. Steliny i glosą A. Tomanka) oraz w przytoczonym wyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2006 r., sygn. III PK 114/05, wyrażając pogląd, że na podstawie art. 59 ust. 2 Konstytucji porozumienie zbiorowe partnerów społecznych określające prawa i obowiązki stron stosunku pracy, także zawarte bez „oparcia na ustawie”, jest źródłem prawa pracy. Pozwany wskazał, iż w krytyce tego stanowiska podkreśla się, że art. 9 § 1 k.p. nie tylko nie jest zaprzeczeniem art. 59 ust. 2 Konstytucji, lecz jest jego rozwinięciem, wskazuje bowiem przesłanki, od których zależy nadanie porozumieniom zbiorowym charakteru normatywnego oraz określa miejsce tych porozumień w hierarchii źródeł prawa pracy, a nawet że art. 59 ust. 2 Konstytucji odnosi się do tych tylko porozumień kolektywnych, które są źródłami prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p., a więc porozumień „opartych na ustawie”, czyli przewidzianych przepisami prawa pracy. W ocenie pozwanego przepis art. 59 ust. 2 Konstytucji nie może stanowić ustawowego oparcia dla porozumień zbiorowych zawierających przepisy prawa pracy, bowiem intencją ustrojodawcy było stworzenie zamkniętego systemu źródeł prawa i ograniczenie ich katalogu do aktów wymienionych w art. 87 Konstytucji RP. Ma on charakter ogólny, poza tym został zamieszczony jako przepis gwarantujący jedno z praw politycznych w rozdziale II Konstytucji RP zatytułowanym „Wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela”, a nie w rozdziale III – „Źródła prawa”. Pozwany zauważył nadto, iż również w nowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że porozumienie pracodawcy ze związkami zawodowymi, które nie jest oparte na ustawie oraz nie określa praw i obowiązków stron stosunku pracy, nie ma charakteru normatywnego w rozumieniu art. 9 § 1 k.p. Zdaniem pozwanego te argumenty należy uznać za doniosłe i trafne, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że art. 59 ust. 2 Konstytucji RP nie stanowi dostatecznej podstawy dla przyjęcia normatywnego charakteru Porozumienia. Dodatkowo pozwany podkreślił, iż w realiach niniejszej sprawy nie było żadnego sporu zbiorowego, które miałyby być zakończone zawarciem Porozumienia, ani nie było komercjalizacji ani prywatyzacji, w toku której takie Porozumienie byłoby zawarte. Podkreślono, że normatywnego charakteru odmawiano zwłaszcza pakietom zawierającym przez działające u pracodawcy związki zawodowe i inwestora - przyszłego nabywcę akcji spółki, lecz bez udziału samego pracodawcy jako strony zbiorowego prawa pracy. Strona pozwana wskazała, iż znaczne wysokości odpraw miały w założeniu sygnatariuszy Porozumienia obowiązywać jedynie przez okres restrukturyzacji pozwanej ad. 1, która miała zostać przeprowadzona do końca 2011 r., a dopiero Protokołem Dodatkowym (...)do (...) przedłużono obowiązywanie postanowień Protokołu Dodatkowego (...)do końca 2012 r., co oznacza, że Pozwana ad. 1 była zobligowana do wypłaty odpraw osobom, których stosunek pracy ustał do końca 2011 r., następnie obowiązek ten został przedłużony do dnia 31 grudnia 2012 r. W ocenie pozwanego powyższe oznacza, że punkt 1 Porozumienia odwoływał się do dalszego obowiązywania (...) wprost i wyraźnie przez czas określony 4 lat, tj. do dnia 20 maja 2015 r. gdy tymczasem punkt 2 tego Porozumienia, traktujący o tych zwiększonych kwotach odpraw, nie zawiera żadnego ograniczenia czasowego czy odwołania do jakiegoś zdarzenia lub terminu. Niezależnie od powyższego zaznaczono, że powódka nie została zwolniona w ramach restrukturyzacji przedsiębiorstwa pozwanej

ad. 1 wskazując, iż w tamtym okresie czasu obejmującym maj 2013 r. nastąpił spadek zamówień na produkty wytwarzane przez pozwaną ad. 1 i dlatego poszukiwano rozwiązania sytuacji związanej z przestojami w produkcji (m.in. proponowano pracownikom pracę w inny zakładzie). W tym stanie rzeczy w ocenie pozwanych powództwo nie zasługuje na uwzględnienie i winno zostać oddalone.

W piśmie procesowym z dnia 4 maja 2016r. (k. 309m) pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo ostatecznie domagając się zasądzenia od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwoty 14.944,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.06.2014r. do dnia zapłaty tytułem odprawy. W przypadku oddalenia roszczenia o zapłatę odprawy pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwoty 14.944,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02.06.2014r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną przez powódkę.

Sąd Rejonowy w Opolu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. B. od 17.07.1995r. była zatrudniona w Przedsiębiorstwie (...) S.A. z siedzibą w B..

W Przedsiębiorstwie (...) S.A. z siedzibą w B. od 2005r. obowiązuje Zakładowy Układ Zbiorowy Pracy.

Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. jest była spółką Skarbu Państwa. W ramach prywatyzacji akcje spółki były sprzedawane jej pracownikom i w 2011r. stała się spółką prywatną, której akcje posiadali wyłącznie jej pracownicy. Spółka ta borykała się wówczas z problemami finansowymi z uwagi na m.in. spadek produkcji jak i z uwagi na zbyt dużą obsługę kadrową spółki.

Na początku 2011r. stała się przedmiotem zainteresowania, jako możliwy obiekt przejęcia przez inne spółki działające w branży.

Protokołem dodatkowym (...)z dnia 15.02.2011r. do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy wprowadzono wówczas dodatkowy punkt do art. 3 (...) o treści „ pracownikom Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B., zatrudnionym na podstawie umów o pracę zawartych przed dniem 01.01.2011r. na czas nieokreślony, w przypadku dokonania tzw. „wrogiego przejęcia” Spółki, przez co należy rozumieć m.in. nabycie co najmniej 26% akcji Spółki, zawarcie umów przedwstępnych na sprzedaż akcji z udzieleniem pełnomocnictwa do głosowania na Walnym Zgromadzeniu pozwalającym na reprezentację co najmniej 26% akcji spółki, nabycie prawa do reprezentacji na Walnym Zgromadzeniu co najmniej 26% akcji spółki z tytułu dokonania czynności ww. przez inwestora branżowego lub inny podmiot, osobę prawną lub fizyczną, którego celem byłoby ograniczenie istnienia spółki, jej likwidacji w celu wyeliminowania spółki (...) S.A. z rynku poprzez przejęcie jej sieci sprzedaży, ograniczenie jej działalności gospodarczej poprzez ograniczenie jej dotychczasowej produkcji, podjęcie działań mających na celu likwidację spółki lub połączenie jej z inną spółką, co w konsekwencji doprowadzi do zwolnień grupowych lub indywidualnych pracowników spółki z przyczyn innych niż porozumienie stron, wypowiedzenie umowy o pracę przez pracownika, przejścia pracownika na rentę lub emeryturę – przysługują specjalne, związane z zaistnieniem powyższych sytuacji uprawnienia. W sytuacjach określonych powyżej pracodawca zobowiązuje się zwalnianym pracownikom wypłacić dodatkowo – niezależnie od innych świadczeń przysługujących na mocy przepisów prawa- jednorazowe odszkodowania w wysokości nie mniejszej niż 60-krotność średniego indywidualnego wynagrodzenia pracownika, którego dotyczy odszkodowanie. Średnie miesięczne wynagrodzenie będzie ustalone za okres 6 miesięcy poprzedzających rozwiązanie stosunku pracy, przy uwzględnieniu składników wynagrodzenia branych pod uwagę do określenia ekwiwalentu za urlop. Odszkodowanie to, będzie wypłacane w formie pieniężnej nie później niż w ostatnim dniu zatrudnienia”.

Pierwszym podmiotem zainteresowanym przejęciem spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. była firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., której właścicielem był pan K. będący również właścicielem marki J.. Podmiot ten w marcu 2011r. rozpoczął wykupowanie akcji od akcjonariuszy Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B., co traktowane było

przez zarząd Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. jako tzw. „wrogie przejęcie” z uwagi na obawę zaprzestania produkcji tudzież zamknięcia fabryki w B..

Około marca 2011r. zainteresowanie przejęcia Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. wykazał Zakład (...) S.A. z siedzibą w O., który rozpoczął wykupowanie akcji od akcjonariuszy Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B..

Zarząd Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. w celu przeciwdziałania przejęciu spółki Przedsiębiorstwa (...) S.A. przez spółkę Zakład (...) S.A. rozpoczął wówczas skupowanie swoich akcji od pracowników, którzy wyrazili taką chęć, za kwotę 5 zł za każdą akcję.

W tym też czasie Zakład (...) S.A. w celu przejęcia w całości spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. rozpoczął skupowanie akcji od pracowników Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. za kwotę od 9 zł do 12 zł za jedną akcję.

Około kwietnia 2011r. zarząd Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. podjął decyzję o przejęciu zakładu przez Zakład (...) S.A. w O., który deklarował się przejąć spółkę w całości.

W dniu 18 maja 2011r. w siedzibie Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B. pomiędzy Zakładami (...) S.A. z siedzibą w O. a organizacjami związkowymi działającymi przy Przedsiębiorstwie (...) S.A. w B. tj. (...) Związkiem Zawodowym (...), Związkiem Zawodowym (...) zostało zawarte porozumienie, zgodnie z treścią którego w przypadku spełniania się warunku zawieszającego (tj. w postaci oraz w dniu, w którym nastąpi nabycie przez Inwestora pośrednio lub bezpośrednio co najmniej 51 % akcji spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B.), Inwestor jako akcjonariusz Spółki zachowa następujące warunki:

- dotychczas obowiązujący w Spółce (...) będzie obowiązywał nadal przez okres 4 lat tj. do dnia 20.05.2015r.
- w przypadku zwolnień pracowników w ramach restrukturyzacji obowiązywać będą odprawy w jednakowej wysokości – niezależnie od długości okresu zatrudnienia danego pracownika w spółce, odpowiadającej dziewięciomiesięcznemu wynagrodzeniu tego pracownika, w ramach których to odpraw wliczana już będzie odprawa pieniężna wynikająca z ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, przy czym postanowienie tego punktu nie dotyczyło pracowników spółki zatrudnionych na podstawie umów o pracę na czas określony oraz pracowników zatrudnionych w tzw. aparacie sprzedażowym spółki przez okres czasu krótszy niż 3 lata licząc wstecz od daty zawarcia porozumienia, którzy świadczą pracę poza siedzibą spółki,
- inwestor potwierdza gotowość nabycia wszystkich akcji spółki od dotychczasowych akcjonariuszy tej spółki, którzy wyraziliby wolę zbycia tych akcji w okresie do trzech lat od dnia podpisania porozumienia, a to za cenę nie mniejszą niż 9 zł za jedną akcję,
- spółka zachowa odrębną od inwestora podmiotowość prawną,
- inwestor potwierdził, iż zakład produkcyjny nie zmieni swojej siedziby, a produkcja tych samych grup wyrobów odbywać się będzie nadal pod marką (...), chyba że analiza opłacalności produkcji danych wyrobów wykaże inaczej,
- szczegóły funkcjonowania wydatków inwestycyjnych będą ustalana między zarządem spółki a zarządem inwestora.

W treści przedmiotowego porozumienia wskazano, iż porozumienie to nie stanowi prawa pracy w rozumieniu art. 9 k.p., a nadto wskazano, iż porozumienie to będzie obowiązywać przez okres czterech lat tj. do dnia 20.05.2015r.

Przedmiotowe porozumienie podpisali przedstawiciele wszystkich ww. organizacji związkowych oraz zarząd Zakładów (...) S.A. z siedzibą w O..

Powyższe ustalenia były powszechnie znane pracownikom ww. spółek, którzy po przejęciu spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. przez spółkę Zakład (...) S.A. w O. byli w pełni świadomi o nieuniknionej restrukturyzacji.

Pracownicy ci czuli się zabezpieczeni wiedząc, iż w przypadku zwolnienia będą przysługiwały im dziewięciomiesięczne odprawy.

Od 2011 roku rozpoczęła się restrukturyzacja spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B.. Od tego momentu dochodziło do licznych zwolnień pracowników, zmiany stanowisk pracy tudzież samodzielnych zwolnień pracowników.

W dniu 31 maja 2011r. odbyło się spotkanie Zarządu Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. z przedstawicielami związków zawodowych w sprawie konsultacji dotyczących planowanych zmian w strukturze organizacyjnej spółki w związku z restrukturyzacją spółki. Podczas przedmiotowego spotkania przedstawiciele związków zawodowych zostali zapewnieni przez wiceprezesa K. o tym, że porozumienie zawarte z (...) gwarantuje przez cztery lata zabezpieczenie środków na 9-cio miesięczne odprawy.

W dniu 31 maja 2011r. do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy został wprowadzony Protokół dodatkowy (...), zgodnie z którym w art. 15 dodano ust. 4 o treści „Zasady i wysokości odprawy pieniężnej z tytułu rozwiązania stosunku pracy w czasie restrukturyzacji spółki reguluje załącznik nr 7”. Zgodnie z ww. załącznikiem nr 7 do protokołu dodatkowego (...) „zwalnianym pracownikom spółki:

- którzy zgłoszą zamiar rozwiązania stosunku pracy na mocy porozumienia stron z przyczyn dotyczących pracodawcy, z wyłączeniem pracowników, wobec których może być zastosowany tryb rozwiązania stosunku pracy z winy pracownika
- których, stanowisko pracy ulegnie likwidacji
- których, stosunek pracy rozwiąże się z powodu uzasadnionego nie przyjęcia nowych warunków pracy i płacy
- którzy zgłoszą wniosek o przejście na emeryturę

przysługuje odprawa w wysokości 9-cio miesięcznego wynagrodzenia. Zgodnie z treścią ww. protokołu powyższe ustalenia dotyczą stosunku pracy do dnia 31.12.2011 roku.

Pismem z dnia 06.06.2011r. Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B. poinformowało działające wewnątrz spółki organizacje związkowe o tym, iż w wyniku wdrożenia zintegrowanego systemu teleinformatycznego przewidywany jest spadek pracochłonności zadań związanych z raportowaniem oraz dokumentowaniem transakcji gospodarczych. Wskazano, iż konsekwencją wprowadzenia systemu (...) będzie zmiana struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa oraz zmniejszenie obsady w poszczególnych, objętych restrukturyzacją komórkach. Nadto wskazano, iż w związku z koniecznością ograniczenia zatrudnienia zostaną wypowiedziane umowy o pracę lub zaproponowane nowe warunki zatrudnienia dla niektórych pracowników.

W dniu 18 czerwca 2011r. odbyło się Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B.. Podczas przedmiotowego Zgromadzenia akcjonariusze spółki Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. wyrazili zgodę na emisję nowej serii akcji imiennych spółki, które to akcja miała nabyć spółka Zakład (...) S.A. z siedzibą w O.. W trakcie przedmiotowego Zgromadzenia zostaje zawarta przedwstępna umowa objęcia akcji przez Zakład (...) S.A. z siedzibą w O., która to spółka zobowiązuje się dokapitalizować spółkę Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. poprzez wniesienie wkładu pieniężnego na pokrycie akcji w wysokości 10 mln złotych.

W dniu 12 września 2011r. Zakład (...) S.A. z siedzibą w O. zawarła umowę objęcia akcji spółki Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B..

W dniu 03 października 2011r. Zakład (...) S.A. z siedzibą w O. objęła 62,68% akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B..

W dniu 20 września 2011r. do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy został wprowadzony Protokół dodatkowy (...) zgodnie z którym dokonano zmiany terminu wypłaty odprawy pieniężnej z tytułu rozwiązania stosunku pracy w związku z restrukturyzacją spółki wyznaczając nowy termin do dnia 31.12.2012r.

W latach 2011 i 2012 w związku z przeprowadzaną restrukturyzacją w spółce Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. zwalniani pracownicy otrzymywali odprawy w wysokości dziewięciomiesięcznego wynagrodzenia. Od 2013r. zaprzestano wypłacania zwolnionym pracownikom 9-cio miesięcznych odpraw pieniężnych.

Oświadczeniem z dnia 17.05.2013r. Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. wypowiedziało powódce umowę o pracę z zachowaniem 3- miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31.08.2013r. jako przyczynę wypowiedzenia wskazano przyczyny ekonomiczne firmy.

Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. w 2015r. wystąpiło do Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowy Inspektorat Pracy w O. z prośbą o ustosunkowanie się Inspekcji w sprawie obowiązku wypowiedzenia pracownikom odprawy pieniężnej z tytułu odchodzenia z pracy w związku z restrukturyzacją spółki. W odpowiedzi na powyższe Państwowa Inspekcja Pracy w piśmie z dnia 09.12.2015r. wskazała, iż od dnia 01.01.2013r. roszczenia pracowników o wypłatę odprawy są bezprzedmiotowe z uwagi na czasowe obowiązywanie przepisu dotyczącego wypłaty przedmiotowych odpraw.

Pełnomocnik powódki wielokrotnie wzywał Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B. i Zakład (...) S.A. z siedzibą w O. do zapłaty na rzecz powódki jak i innych zwolnionych pracowników 9-cio miesięcznej odprawy pieniężnej powołując się na treść porozumienia z dnia 18.05.201r. Pozwane spółki odmówiły wypłaty powódce jak i innym pracownikom wypłat 9-cio miesięcznych odpraw powołując się na fakt wprowadzenia do (...) Protokołu nr (...) wskazując, iż zgodnie z protokołem (...) postanowienia dotyczące wypłaty 9-cio miesięcznych odpraw obowiązywały do końca 2012r.

Pełnomocnik powódki w imieniu grupy pracowników spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B. występował również do organizacji związkowych działających przy (...) S.A. w B. z prośbą wyjaśnienie zaprzestania wypłat 9-cio miesięcznych odpraw pracownikom zwalnianym w 2013 i 2014 roku.

W latach 2013-2015 prowadzona była szeroka restrukturyzacja spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B.. W ramach przeprowadzanej restrukturyzacji w szczególności dokonywano redukcji zatrudnienia, likwidowano niektóre działy, zatrudniano nowych pracowników za pośrednictwem agencji pośrednictwa pracy, część produkcji przeniesiono do innych zakładów Grupy (...).

W tut. Sądzie toczyły się postępowania przeciwko Zakładom (...) S.A. o zawarcie umowy przyrzeczonej nabycia przez ww. spółkę akcji Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B.. Zakład (...) S.A. wyrokami tut. Sądu został zobowiązany do złożenia oświadczeń woli ww. kwestii.

Średnie wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 2285,17 zł.

Wyrokiem z dnia 26.04.2018r Sąd Rejonowy w Opolu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych : zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. na rzecz powódki A. B. tytułem odprawy kwotę 14 944,84 zł (czternaście tysięcy dziewięćset czterdzieści cztery złote 84/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2014r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zasądził od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. na rzecz powódki A. B. kwotę 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, odstąpił od obciążania powódki A. B. kosztami procesu w stosunku do Zakładów (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w O., nakazał ściągnąć od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Opolu kwotę 926,18 zł (dziewięćset dwadzieścia sześć złotych 18/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, nadł wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 2285,17 zł.

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego. Za wiarygodne uznano w całości dokumenty zebrane w toku postępowania, które nie budziły wątpliwości Sądu, co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i nie były kwestionowane przez strony procesu. Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd oparł się również na zeznaniach świadków oraz na przesłuchaniu powódki A. B..

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było roszczenie zgłoszone przez powódkę A. B., dotyczące zapłaty kwoty 14.944,84 zł tytułem odprawy pieniężnej wynikającej z naruszenia przez pozwaną Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B. i Zakładów (...) S.A. z siedzibą w O. gwarancji zatrudnienia powódki, wprowadzonej na podstawie postanowień porozumienia z dnia 18.05.2011r. zawartego pomiędzy związkami zawodowymi działającymi na terenie Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B., a inwestorem strategicznym tj. Zakładami (...) S.A. z siedzibą w O.. Powódka uzasadniając swoje stanowisko procesowe podnosiła, iż w związku z prowadzoną restrukturyzacją pozwanego Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B., w myśl zapisów zawartych w ww. porozumieniu, winna otrzymać odprawę w wysokości dziewięciomiesięcznego wynagrodzenia, nie zaś w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia jakie otrzymała od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B.. W ocenie powódki dochodzenie przezeń roszczeń na podstawie porozumienia z dnia 18.05.2011r. jest zasadne bowiem stanowi ono w swojej istocie prawo pracy w rozumieniu art. 9 k.p.

Z kolei pozwane spółki w odpowiedzi na pozew jak i w toku całego postępowania konsekwentnie zaprzeczały jakoby porozumienie z dnia 18.05.2011r. miało charakter normatywny, a tym samym stanowiło źródło prawa pracy.

Istota sporu zatem koncentrowała się na ustaleniu charakteru prawnego porozumienia z dnia 18.05.2011r. zawartego pomiędzy związkami zawodowymi działającymi na terenie Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B., a inwestorem strategicznym tj. Zakładami (...) S.A. z siedzibą w O..

Bezspornym w niniejszym postępowaniu był fakt, iż Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. jest byłą spółką Skarbu Państwa. W ramach prywatyzacji teje spółki akcje spółki były sprzedawane jej pracownikom w konsekwencji czego w 2011r. stała się spółką prywatną, której akcje posiadali wyłącznie jej pracownicy. Spółka ta borykała się wówczas z problemami finansowymi z uwagi na m.in. spadek produkcji jak i z uwagi na zbyt dużą obsługę kadrową spółki. Bezspornym był nadto fakt, iż na początku 2011r. spółka Przedsiębiorstwo (...) S.A. z siedzibą w B. stała się przedmiotem zainteresowania, jako możliwy obiekt przejęcia przez inne spółki działające w branży. Owo zainteresowanie ww. spółką wykazywała spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O., której właścicielem był pan K. będący również właścicielem marki (...), który to podmiot w marcu 2011r. rozpoczął wykupowanie akcji od akcjonariuszy Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B., co traktowane było przez zarząd Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. jako tzw. „wrogie przejęcie” z uwagi na obawę zaprzestania produkcji tudzież zamknięcia fabryki w B.. Nie stanowił osi sporu również fakt, iż protokołem dodatkowym (...)z dnia 15.02.2011r. do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy wprowadzono dodatkowy punkt do art. 3 (...) o treści „pracownikom Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B., zatrudnionym na podstawie umów o pracę zawartych przed dniem 01.01.2011r. na czas nieokreślony, w przypadku dokonania tzw. „wrogiego przyjęcia” Spółki, przez co należy rozumieć m.in. nabycie co najmniej 26% akcji Spółki, zawarcie umów przedwstępnych na sprzedaż akcji z udzieleniem pełnomocnictwa do głosowania na Walnym Zgromadzeniu pozwalającym na reprezentację co najmniej 26% akcji spółki, nabycie prawa do reprezentacji na Walnym Zgromadzeniu co najmniej 26% akcji spółki z tytułu dokonania czynności ww. przez inwestora branżowego lub inny podmiot, osobę prawną lub fizyczną, którego celem byłoby ograniczenie istnienia spółki, jej likwidacji w celu wyeliminowania spółki (...) S.A. z rynku poprzez przejęcie jej sieci sprzedaży, ograniczenie jej działalności gospodarczej poprzez ograniczenie jej dotychczasowej produkcji, podjęcie działań mających na celu likwidację spółki lub połączenie jej z inną spółką, co w konsekwencji doprowadzi do zwolnień grupowych lub indywidualnych pracowników spółki z przyczyn innych niż porozumienie stron, wypowiedzenie umowy o pracę przez pracownika, przejścia pracownika na rentę lub emeryturę – przysługują specjalne, związane z zaistnieniem powyższych sytuacji uprawnienia. W sytuacjach określonych powyżej pracodawca zobowiązuje się zwalnianym pracownikom wypłacić dodatkowo – niezależnie od innych świadczeń przysługujących na mocy przepisów prawa- jednorazowe odszkodowania w wysokości nie mniejszej niż 60-krotność średniego indywidualnego wynagrodzenia

pracownika, którego dotyczy odszkodowanie. Średnie miesięczne wynagrodzenie będzie ustalone za okres 6 miesięcy poprzedzających rozwiązanie stosunku pracy, przy uwzględnieniu składników wynagrodzenia branych pod uwagę do określenia ekwiwalentu za urlop. Odszkodowanie to, będzie wypłacane w formie pieniężnej nie później niż w ostatnim dniu zatrudnienia”. Niewątpliwie w ocenie Sądu wprowadzenie powyższego zapisu miało na celu zabezpieczenie praw pracowników zatrudnionych w spółce (...) S.A.

Nie było przedmiotem sporu również i to, że około marca 2011r. zainteresowanie przejęcia Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. wykazał Zakład (...) S.A. z siedzibą w O., który rozpoczął wykupowanie akcji od akcjonariuszy Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. jak i to, że około kwietnia 2011r. zarząd Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. podjął decyzję o przejęciu zakładu przez Zakład (...) S.A. w O., który deklarował się przejąć spółkę w całości.

Efektom ww. przejęcia było zawarcie pomiędzy związkami zawodowymi działającymi przy Przedsiębiorstwie (...) S.A. w B. tj. (...) Związkiem Zawodowym (...), Związkiem Zawodowym (...) a Zakładem (...) S.A. w O. porozumienia z dnia 18.05.2011r. mocą którego, w przypadku nabycia przez inwestora co najmniej 51% akcji spółki Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B., inwestor jako akcjonariusz spółki zachowa następujące warunki: dotychczas obowiązujący w Spółce (...) będzie obowiązywał nadal przez okres 4 lat tj. do dnia 20.05.2015r., w przypadku zwolnień pracowników w ramach restrukturyzacji obowiązywać będą odprawy w jednakowej wysokości – niezależnie od długości okresu zatrudnienia danego pracownika w spółce, odpowiadającej dziewięciomiesięcznemu wynagrodzeniu tego pracownika, w ramach których to odpraw wliczana już będzie odprawa pieniężna wynikająca z ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, przy czym postanowienie tego punktu nie dotyczyło pracowników spółki zatrudnionych na podstawie umów o pracę na czas określony oraz pracowników zatrudnionych w tzw. aparacie sprzedażowym spółki przez okres czasu krótszy niż 3 lata licząc wstecz od daty zawarcia porozumienia, którzy świadczą pracę poza siedzibą spółki, inwestor potwierdza gotowość nabycia wszystkich akcji spółki od dotychczasowych akcjonariuszy tej spółki, którzy wyraziliby wolę zbycia tych akcji w okresie do trzech lat od dnia podpisania porozumienia, a to za cenę nie mniejszą niż 9 zł za jedną akcję, spółka zachowa odrębną od inwestora podmiotowość prawną, inwestor potwierdził, iż zakład produkcyjny nie zmieni swojej siedziby, a produkcja tych samych grup wyrobów odbywać się będzie nadal pod marką (...), chyba że analiza opłacalności produkcji danych wyrobów wykaże inaczej, szczegóły funkcjonowania wydatków inwestycyjnych będą ustalana między zarządem spółki a zarządem inwestora. W treści przedmiotowego porozumienia wskazano, iż porozumienie to nie stanowi prawa pracy w rozumieniu art. 9 k.p., a nadto wskazano, iż porozumienie to będzie obowiązywać przez okres czterech lat tj. do dnia 20.05.2015r.

Konsekwencją zawarcia przedmiotowego porozumienia było wprowadzenie przez pozwaną spółkę Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B. w Zakładowym Układzie Zbiorowym Pracy z dnia 31.05.2011r. poprzez wprowadzenie Protokołu dodatkowego (...), w którym wskazano, iż pracownicy pozwanej spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B., którzy będą zwalniani w ramach restrukturyzacji będą otrzymywali odprawy w wysokości 9-cio miesięcznego wynagrodzenia do dnia 20.09.2011r. Okres ten z uwagi na nadal przeprowadzaną restrukturyzację został przedłużony protokołem dodatkowym nr 12 z dnia 20.09.2011r. do dnia 31.12.2012r. Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe w latach 2011 i 2012 większość zwalnianych pracowników faktycznie otrzymywała 9-cio miesięczne odprawy, co niewątpliwie było zgodne z zapisami porozumienia z dnia 18.05.2011r. jak i z zapisami Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy.

Sytuacja ta uległa w latach 2013-2015 kiedy to, pomimo nadal trwającej restrukturyzacji, pozwane odmówiły wypłaty odprawy pieniężnej w wysokości 9-cio miesięcznego wynagrodzenia wskazując, iż porozumienie z dnia 18.05.2011r. przestało obowiązywać wskutek wprowadzenia do (...) protokołów Nr (...) ustalających maksymalny termin wypłaty 9-cio miesięcznych odpraw tj. do dnia 31.12.2012r.

Zasadniczym problemem prawnym wymagającym rozstrzygnięcia w związku z odmiennym traktowaniem przez strony postępowania zapisów porozumienia z dnia 18.05.2011r. jest charakter owego porozumienia zawartego ze związkami zawodowymi przez inwestora Zakład (...) S.A. z siedzibą w O. – nabywcę akcji Przedsiębiorstwa (...) S. A. w B..

Podkreślić należy, iż w niniejszym postępowaniu należało rozstrzygnąć, czy porozumienie z dnia 18.05.2011r. zawarte pomiędzy związkami zawodowymi działającymi w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w B., a inwestorem Zakładem (...) S.A. z siedzibą w O., w związku z restrukturyzacją Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B., jest źródłem prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p. Pakiet socjalny bowiem ma taką samą pozycję w hierarchii źródeł prawa jak układ zbiorowy pracy, a w konsekwencji stanowi przepis prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p.

Wskazać należy, iż praktyka zawierania pakietów socjalnych ma charakter powszechny, przy czym powstają one także przy zwykłym

przejęciu zakładu oraz w celu stabilizacji warunków zatrudnienia. Różnorodność tego typu porozumień, może częściowo uzasadniać rozbieżność poglądów orzecznictwa i doktryny, co do ich charakteru i skutków. W rozstrzyganej sprawie pakt socjalny dotyczył spółki Przedsiębiorstwo (...) w B. i został podpisany przez związki zawodowe działające przy tej spółce prawa handlowego z inwestorem (przyszłym nabywcą akcji tej spółki). Porozumienie w sprawie konkretnych gwarancji zawarł ze związkami zawodowymi w dniu 18.05.2011r. Zakład (...) S.A. z siedzibą w O.. Owo porozumienie było tylko formą pisemną ustaleń dokonanych trójstronnie między inwestorem tj. Zakładem (...) S.A. z siedzibą w O., spółką przejmowaną tj. Przedsiębiorstwem (...) w B. oraz pracownikami, które to ustalenia poczynione były pomiędzy ww. podmiotami jeszcze przed podpisaniem przedmiotowego porozumienia. Niewątpliwie w ocenie Sądu powyższe oznacza, że porozumienie z dnia 18 maja 2011 r. (będące przedmiotem oceny), a zwłaszcza kwestie w nim zawarte tj. dotyczące zobowiązania wypłaty 9-cio miesięcznej odprawy obejmowało nie tylko pozwaną Zakład (...) S.A. z siedzibą w O., ale i bezpośrednio pozwaną spółkę Przedsiębiorstwo (...) w B..

Przedmiotowe porozumienie stanowi zatem podstawę odpowiedzialności Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B. za zobowiązanie zaciągnięte przez inwestora. Zakłady (...) S.A. w O. faktycznie uzyskała wpływ na decyzje podejmowane przez Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B.. Podkreślić należy, że również powiązania kapitałowe pozwanych umożliwiają dochodzenie roszczeń z pakietu bezpośrednio od Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B. jako pracodawcy powódki, która to spółka ma realną możliwość wykonania postanowienia porozumienia i jednocześnie ponosi odpowiedzialność za niewykonanie tego zobowiązania. Uznać należy, że pracodawca powódki jest związany zapisami porozumienia z dnia 18.05.2011r. w przedmiocie wypłaty odprawy pieniężnej w wysokości 9-cio miesięcznego wynagrodzenia, gdyż wykazał wolę jego realizacji. O powyższym świadczy fakt, że zapisy porozumienia z dnia 18.05.2011r. zostały włączone do Układu Zbiorowego Pracy, Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B. przystąpiła do tego porozumienia i realizowała wypłaty odprawy pieniężnej w wysokości 9-cio miesięcznego wynagrodzenia. Powyższe wskazuje, że podpisanie przez Zakłady (...) S.A. w O. porozumienia z dnia 18.05.2011r. traktować należy jako działanie samego pracodawcy.

W uzasadnieniu uchwały z dnia 23 maja 2006r. III PZP 2/06 Sąd Najwyższy wskazał, że z treści art. 9 k.p. nie wynika wprost jakie podmioty mogą być stronami porozumień zbiorowych. Jednakże „strona pracodawcza” tj. pracodawca w znaczeniu konstytucyjnym z mocy właśnie art. 59 ust. 2 Konstytucji może zawrzeć porozumienie zbiorowe, które to porozumienie będzie wiązało pracodawcę jako stronę stosunku pracy w rozumieniu art. 3 k.p. Zaznaczyć nadto należy, iż zgodnie z art. 59 ust. 2 Konstytucji, związki zawodowe oraz pracodawcy i ich organizacje mają prawo do rokowań, w szczególności w celu rozwiązywania sporów zbiorowych, oraz do zawierania układów zbiorowych pracy i innych porozumień. W ocenie Sądu proste odczytanie tego przepisu mogłoby prowadzić do wniosku, że w zakresie zawierania układów zbiorowych pracy i innych porozumień zbiorowych, partnerem społecznym po stronie pracodawczej są wyłącznie pracodawcy i ich organizacje. Jednakże, gdyby pojęciu „pracodawca” w rozumieniu art. 59 ust. 2 Konstytucji nadać znaczenie określone w art. 3 k.p., to doszłoby do sprzeczności z tym wzorcem konstytucyjnym wielu przepisów prawa pracy, w tym przepisów Kodeksu pracy o układach zbiorowych. Posługując się pojęciem „pracodawca”, Konstytucja niewątpliwie odwołuje się do zastanych pojęć i konstrukcji prawnych (Kodeksu pracy), ale samodzielnie ich nie definiuje. Dlatego trafnie w literaturze stwierdza się, że wynikające z Konstytucji pojęcie pracodawcy jest szersze niż to, które wynika z Kodeksu pracy i w sensie konstytucyjnym stroną pracodawczą rokowań należy rozumieć szerzej oraz nie ma powodu, aby wyłączyć z tego np. inwestora, który ma nabyć akcje lub spółkę. Wprawdzie, na gruncie art. 59 ust. 2 Konstytucji ujętego w izolacji można by twierdzić, że stroną układu zbiorowego pracy mogą być tylko pracodawcy (w rozumieniu art. 3 k.p.) i ich organizacje, ale przy uwzględnieniu

art. 20 Konstytucji, odwołującego się do ogólniejszego pojęcia partnerów społecznych i wyznaczającego im zadania polegające na dialogu, solidarności i współpracy, należy uznać, iż kolizja między art. 59 ust. 2 Konstytucji a regulacjami działu XI Kodeksu pracy nie występuje.

Sąd Najwyższy w cytowanej uchwale podkreślił, iż w polskim systemie prawnym obowiązują regulacje pozwalające ustalić, kto jest „przedsiębiorstwem kontrolującym pracodawcę”, a więc „prawdziwym pracodawcą”, czyli „pracodawcą konstytucyjnym”, a więc podmiotem uprawnionym do zaciągania w porozumieniu zbiorowym zobowiązań w imieniu i na rzecz pracodawcy jako strony stosunku pracy. Są to przepisy o „podmiocie (jednostce, przedsiębiorcy) dominującym” (art. 4 pkt 14 i 15 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych; art. 3 pkt 16 i 17

ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości; art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 15

grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów; art. 1a ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych). Szczególne znaczenie w tym względzie mają uregulowania Kodeksu spółek handlowych dotyczące spółek dominujących. Zgodnie z art. 4 § 1 pkt 4 tego Kodeksu, użyte w nim określenie spółka dominująca oznacza spółkę handlową w przypadku, gdy: a) dysponuje bezpośrednio lub pośrednio większością głosów na zgromadzeniu wspólników albo na walnym zgromadzeniu,

także jako zastawnik albo użytkownik, bądź w zarządzie innej spółki kapitałowej (spółki zależnej), także na podstawie porozumień z innymi osobami, lub b) jest uprawniona do powoływania lub odwoływania większości członków zarządu innej spółki kapitałowej (spółki zależnej) albo spółdzielni (spółdzielni zależnej), także na podstawie porozumień z innymi osobami, lub c) jest uprawniona do powoływania lub odwoływania większości członków rady nadzorczej innej spółki kapitałowej (spółki zależnej) albo spółdzielni (spółdzielni zależnej), także na podstawie porozumień z innymi osobami, lub d) członkowie jej zarządu lub członkowie jej rady nadzorczej stanowią więcej niż połowę członków zarządu innej spółki kapitałowej (spółki zależnej) albo spółdzielni (spółdzielni zależnej), lub e) dysponuje bezpośrednio lub pośrednio większością głosów w spółce osobowej zależnej albo na walnym zgromadzeniu spółdzielni zależnej, także na podstawie porozumień z innymi osobami, lub f)

wywiera decydujący wpływ na działalność spółki kapitałowej zależnej albo spółdzielni zależnej. Uregulowana jest także sytuacja, gdy dwie spółki handlowe dysponują wzajemnie większością głosów (art. 4 § 3-5 k.s.h.). Ustalenie spółki dominującej jest o tyle proste, że spółka dominująca ma obowiązek zawiadomić spółkę kapitałową zależną o powstaniu stosunku dominacji (art. 6 k.s.h.). W zakresie uregulowań objętych Kodeksem spółek handlowych, które są podstawowe dla rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia, „przedsiębiorstwem kontrolującym pracodawcę”, czyli

„prawdziwym pracodawcą”, „pracodawcą konstytucyjnym”, podmiotem uprawnionym do zaciągania w porozumieniu zbiorowym zobowiązań w imieniu i na rzecz pracodawcy będącego spółką handlową jako strony stosunku pracy, jest spółka dominująca. Spółka Zakłady (...) S.A. w O. zawarła porozumienie zbiorowe w imieniu i na rzecz Przedsiębiorstwa (...) S.A. w B. będącej pracodawcą, a następnie po zakupie większości jej akcji stała się spółką dominującą. W takiej sytuacji należy uznać, że zobowiązania podjęte przez spółkę handlową (inwestora) w imieniu i na rzecz spółki handlowej będącej pracodawcą, po zakupie większości akcji tej spółki i uzyskaniu pozycji dominującej, wiążą bezpośrednio spółkę zależną będącą pracodawcą. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę postanowienia porozumienia z dnia 18.05.2011r. dotyczące gwarancji socjalnych, pracowniczych i związkowych, zawartego w procesie restrukturyzacji spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B., pomiędzy związkami zawodowymi działającymi u pracodawcy powódki tj. spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B., a spółką handlową, która po nabyciu akcji stała się spółką dominującą nad spółką zależną będącą pracodawcą są przepisami prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe, a zwłaszcza obszerne zeznania świadków wykazało, iż w 2013r. nadal była przeprowadzana restrukturyzacja pozwanej spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B., która to restrukturyzacja była w rzeczywistości kontynuacją restrukturyzacji z 2011 i 2012r. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż z zeznań prawie wszystkich świadków w niniejszej sprawie wprost wynika, iż w spornym okresie czasu w pozwanej spółce Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B. dochodziło do zwolnień pracowników, do likwidacji stanowisk pracy tudzież do minimalizowania produkcji w siedzibie spółki tj. w B.. Sytuacja pracowników była z jednej strony zagrożona bowiem każdy z pracowników liczył się w tymże czasie z niespodziewaną utratą pracy, a z drugiej strony sytuacja ta była spokojna bowiem pracownicy ci wobec posiadanej przezeń wiedzy co do treści porozumienia z dnia 18.05.2011r. byli przekonani, iż w przypadku ich zwolnienia otrzymają odprawę gwarantowaną zapisami porozumienia z dnia 18.05.2011r. Niewątpliwie w ocenie Sądu powyższe bezspornie wskazuje, iż w spornym okresie czasu tj. w latach 2013-2014, wbrew stanowisku pozwanych, była nadal przeprowadzana restrukturyzacja pozwanej spółki Przedsiębiorstwo (...) S.A. w B.. Podkreślić w tym miejscu należy, iż o tym, że w pozwanej spółce (...) S.A. w latach 2013-2014 była przeprowadzana głęboka tudzież zaawansowana restrukturyzacja świadczą również przedłożone w toku procesu sprawozdania finansowe pozwanych spółek.

W ocenie Sądu Rejonowego, zebrany materiał dowodowy w sprawie, wobec bezspornie przeprowadzanej restrukturyzacji pozwanej spółki (...) S.A. w latach 2013-2014 jak i wobec ustalenia normatywnego charakteru porozumienia z dnia 18.05.2011r., jednoznacznie wykazał, iż w związku z oświadczeniem pracodawcy tj. Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. o wypowiedzeniu stosunku pracy z zachowaniem 3- miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 31.08.2013r., w którym to oświadczeniu jako przyczynę wypowiedzenia wskazano przyczyny ekonomiczne firmy, w myśl zapisów porozumienia z dnia 18.05.2011r. powódce przysługiwała 9-cio miesięczna odprawa pieniężna. Wynagrodzenie powódki wynosiło 2 285,17 zł czyli przyjmując, że powódce przysługiwała odprawa w wysokości 9-cio krotności miesięcznego wynagrodzenia, powinna otrzymać kwotę 20 566,35 zł. Pozwana wypłaciła powódce kwotę 5 621,51 zł i do zapłaty pozostała kwotą 14 944,84 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego rozpoznającego niniejszą sprawę pakt socjalny w postaci porozumienia z dnia 18.05.2011r. stanowi źródło prawa pracy, a tym samym pracownik może bezpośrednio z jego postanowień wywodzić indywidualne roszczenie wobec pracodawcy. Konsekwencją powyższych rozważań jest zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. na rzecz powódki A. B. kwoty 14.944,84 zł tytułem należnej jej odprawy wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.06.2014r. do dnia zapłaty tj. zgodnie z żądaniem pozwu, o czym w punkcie I wyroku.

Wskazać należy, iż w celu realizacji funkcji ochronnej prawa pracy konieczne jest zaaprobowanie w niniejszej sprawie stanowiska, że pozbawienie powódki odprawy pieniężnej narusza art. 8 k.p. Warto w tym miejscu przytoczyć wyrok z dnia 10.10.2006r. wydany w sprawie I PK 92/06, w którym Sąd Najwyższy wprost wskazał, iż zaniechanie terminowego przeprowadzenia koniecznej restrukturyzacji „w celu ochrony przeważającej ilości miejsc pracy” w okresie gwarantowanego zatrudnienia, a następnie zwolnienie wszystkich pracowników z przyczyn dotyczących pracodawcy, zmierzające go uniknięcia wypłat dodatkowych odpraw pieniężnych przysługujących pracownikom zwolnionym po upływie tego okresu, co niewątpliwie miało miejsce w niniejszej sprawie, może być oceniane jako sprzeczne ze społeczno- gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego.

W niniejszej sprawie strona pozwana pozostawała w zwłoce w wypłacie należnej powódce odprawy, zatem za zasadne należało uznać roszczenie o odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze fakt, iż pracodawcą powódki była spółka Przedsiębiorstwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B., a pakiet socjalny należy do przedmiotu zbiorowego prawa pracy, powództwo w stosunku po pozwanej spółki Zakłady (...) S.A. w O., należało oddalić o czym w punkcie II wyroku. Inwestor kapitałowy nie był pracodawcą powódki i w tym przypadku dopuszczalność stosowania konstrukcji prawa cywilnego (umowy o świadczenie przez osobę trzecią

i na rzecz osoby trzeciej – art. 391 i 393 k.c.) wyłączona jest ze względu na art. 300 k.p., którego literalne brzmienie wyklucza stosowanie przepisów kodeksu cywilnego do zbiorowych stosunków pracy.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazane przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98§3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.).

W niniejszej sprawie powódka była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika (radcę prawnego) i jednocześnie wraz z pozwem złożyła wniosek o zasądzenie od pozwanych na jej rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg, norm przepisanych.

W związku z tym, iż powództwo co do zasady zostało w całości uwzględnione , Sąd - zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. - nałożył na pozwaną spółkę Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. obowiązek zwrotu powódce niezbędnych kosztów procesu tj. kosztów zastępstwa procesowego.

Koszty zastępstwa procesowego wyliczone zostały wg. stawek minimalnych wynagrodzenia radcy prawnego tj. kwoty 1800 zł - określonej w § 6 pkt 5 w zw. z § 11 ust. 1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z póź.zm.). Taką też kwotę Sąd zasądził od Przedsiębiorstwa (...) S.A. z siedzibą w B. na rzecz powódki w punkcie III wyroku. Żądanie przez pełnomocnika kosztów zastępstwa procesowego w wysokości trzykrotności stawki minimalnej określonej w rozporządzeniu wydaje się być wysoce zawyżone i niczym nie uzasadnione zważywszy na rodzaj sprawy i brak nadzwyczajnych okoliczności uzasadniających tak wysokie wynagrodzenie.

W punkcie IV wyroku, Sąd Rejonowy na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania powódki kosztami procesu w stosunku do Zakładów (...) S.A. z siedzibą w O. z uwagi na fakt, iż powódka wobec operacji prawnych między pozwanymi spółkami mogła mieć wątpliwości co do prawidłowego oznaczenia podmiotu zobowiązanego do zapłaty odpłaty. Zaznaczyć należy, że okolicznością wskazaną w art. 102 k.p.c. jest również precedensowy charakter rozpoznawanej sprawy, gdyż mieliśmy do czynienia z rozbieżnością poglądów, co do wykładni przepisów budzących wątpliwości. Mając na względzie powyższe oraz dokonując oceny wszystkich okoliczności niniejszej sprawy uznać należy, że zachodzi wypadek szczególnie uzasadniający odstąpienie od obciążania strony powodowej kosztami procesu strony przeciwnej.

O niepokrytych kosztach sądowych (a zatem o opłacie sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była z mocy ustawy zwolniona) jak również o poniesionych w sprawie wydatkach Sąd orzekł w oparciu o art. 113 u.k.s.c., nakazując ściągnąć od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. kwotę 926,18 zł.

Zgodnie z przepisem art. 477² § 1 k.p.c. zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika. Takie rozstrzygnięcie zostało zatem zamieszczone w pkt. VI części dyspozytywnej wyroku.

Od powyższego wyroku zażalenie wniósł pozwany ad. 2 Zakład (...) SA zs w O. w zakresie pkt IV zarzucając naruszenie przepisów a to:

1.art. 233 § 1 K.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonanie ustaleń oczywiście pozbawionych uzasadnionych podstaw, polegających na przyjęciu, że: działania („operacje prawne”) pozwanych Spółek w przedmiocie uzyskania przez pozwaną ad. 2 pakietu większościowej akcji pozwanej

ad. 1 były czynnościami mogącymi wzbudzić wątpliwości co do prawidłowego oznaczenia podmiotu zobowiązanego do zapłaty odprawy, podczas gdy nabycie i objęcie akcji pozwanej ad. 1 przez pozwaną ad. 2 był normalnym działaniem w warunkach wolnorynkowych, a powódka (reprezentowana przez fachowego pełnomocnika) winna wiedzieć, iż ewentualne roszczenia pracownika o zapłatę odprawy kieruje się do pracodawcy, a nie do Spółki dominującej wobec pracodawcy, rozpoznawana sprawa miała precedensowy charakter, wynikający z rozbieżności poglądów doktryny i orzecznictwa co do wykładni spornych przepisów prawa, podczas gdy powództwo o zapłatę odprawy samo w sobie, a także w okolicznościach przedmiotowego postępowania nie ma precedensowego charakteru, a nadto w rozważaniach prawnych Sądu ujętych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, jak i całego rozstrzygnięcia zawartego w wyroku nie ma wzmianki o rozbieżności poglądów mającej uzasadniać wątpliwości powódki co do wskazania podmiotu obowiązującego do zapłaty odprawy; a które to naruszenie miało istotny wpływ na treść kwestionowanego postanowienia w przedmiocie kosztów procesu, jako że jego następstwem było zastosowanie przez Sąd Rejonowy w Opolu przepisu art. 102 K.p.c. i nieuprawnione przyjęcie, że zachodził w tym postępowaniu szczególnie uzasadniony przypadek pozwalający na odstąpienie od obciążania powódki obowiązkiem zwrotu kosztów przegranej przez nią procesu;

2.art. 98 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy strona pozwana wносиła o zwrot poniesionych przez nią niezbędnych kosztów wygranego procesu, a które to koszty zostały wydatkowane celem obrony praw pozwanej Spółki.

W związku z powyższym, wnosił o uwzględnienie przez Sąd Rejonowy w Opolu niniejszego zażalenia jako oczywiście uzasadnionego i na podstawie przepisu art. 395 § 2 K.p.c. uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz rozpoznanie w tym zakresie sprawy na nowo poprzez wydanie postanowienia zasądającego od powódki na rzecz pozwanej ad. 2 zwrot kosztów postępowania, w tym poniesionych kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w stawce minimalnej;

- zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej ad. 2 zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kosztów poniesionej opłaty sądowej, ewentualnie, w razie uznania przez Sąd pierwszej instancji, że nie zachodzą przesłanki do zastosowania przepisu art. 395 § 2 K.p.c. – wnosił o:

zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez

-zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej ad. 2 zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Rejonowym w Opolu, w tym poniesionych kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w stawce minimalnej; zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej ad. 2 zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w stawce minimalnej oraz kosztów poniesionej opłaty sądowej od pełnomocnictwa.

Apelację wniósł pozwany ad. 1 Przedsiębiorstwo (...) SA zs w B..

Z treści apelacji wynika, że pozwany zaskarża wyrok Sądu Rejonowego w Opolu w zakresie pkt I, III, V oraz VI zarzucając: naruszenie przez Sąd I instancji przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to naruszenie przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak przytoczenia przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku dowodów, na których się oparł wnoszący, iż powódka skutecznie wykazała zasadność swojego roszczenia wobec pozwanej ad. 1, gdyż daleko niewystarczającym - dla przesłania argumentacji orzeczenia tego Sądu i poznania motywów zaskarżonego wyroku - jest jedynie: zbiorcze wymienienie dowodów przeprowadzonych w sprawie bez zaprezentowania analizy i odniesienia się do nich oraz bez podania, którym dowodom Sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (i z jakiej przyczyny), a na których dowodach Sąd ten oparł się przy rekonstrukcji stanu faktycznego, skutkiem czego nie jest wiadomym, jak Sąd Rejonowy doszedł do ustalenia stanu faktycznego przedstawionego w uzasadnieniu wyroku w oparciu o łącznie wszystkie dowody, skoro praktycznie wszystkie zeznania świadków wnioskowanych przez powódkę były sprzeczne z zeznaniami świadków zawnioskowanych przez pozwaną ad. 1 w najistotniejszych zagadnieniach odnoszących się min. do: prowadzenia lub nieprowadzenia restrukturyzacji pozwanej ad. 1 Spółki po dniu 31.12.2012 roku, rozumienia znaczenia pojęcia „restrukturyzacji” i jej zakresu

przedmiotowego, przyczyn zwolnień pracowników pozwanej ad. 1 w roku 2013, relacji porozumienia z dnia 18 maja 2011 r. (zwanego dalej także jako „Porozumienie”) do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy obowiązującego wówczas w pozwanej ad. 1 (zwanego dalej jako (...)), a także wiedzy wszystkich pracowników pozwanej ad. 1 o tym, że 9-miesięczne odprawy będą wypłacane tylko do końca 2012 roku, bezkrytyczne relacjonowanie poglądu procesowego powódki zamieszczonego w uzasadnieniu zaskarżonego jako stanowiska Sądu (łącznie z błędami, na które uprzednio wskazywała strona pozwana), bez konkretnego wyjaśnienia z jakich przyczyn Porozumienie miałyby mieć charakter normatywny oraz stanowić pakiet socjalny, a także jaka była relacja Porozumienia do (...) obowiązującej wówczas w pozwanej ad. 1, stwierdzenie w uzasadnieniu wyroku, że „Pakiet socjalny bowiem ma taką samą pozycję w hierarchii źródeł prawa jak układ zbiorowy pracy, a w konsekwencji stanowi przepis prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p.”, jeżeli jednocześnie nie zostało podane w zaskarżonym orzeczeniu w sposób wyczerpujący i przekonujący, na jakiej podstawie Sąd doszedł do takiej konstatacji, a także jaki był stosunek Porozumienia do (...) obowiązującego wówczas w pozwanej ad. 1 oraz jakie było następstwo czasowe i wzajemne oddziaływanie Porozumienia oraz protokołów dodatkowych (...) do (...), sprzeczność istotnych w sprawie ustaleń faktycznych z treścią zgromadzonego w tym procesie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego, a to w związku z uznaniem, iż: Porozumienie „było tylko formą pisemną ustaleń dokonanych trójstronnie pomiędzy inwestorem tj. Zakładem (...) S.A. z siedzibą w O., spółką przejmowaną tj. Przedsiębiorstwem (...) S.A. z siedzibą w B. oraz pracownikami, które to ustalenia poczynione były pomiędzy ww. podmiotami jeszcze przed podpisaniem przedmiotowego porozumienia.”, podczas gdy nie zostało jednocześnie podane: kiedy, gdzie i w jakiej formie miałyby nastąpić te wcześniejsze trójstronne uzgodnienie dotyczące wypłaty przez pozwaną ad. 1 dziewięciomiesięcznych odpraw, na jakiej podstawie prawnej lub w oparciu o jakie upoważnienie pozwana ad. 2 miałyby reprezentować pozwaną ad. 1 przy zawieraniu Porozumienia, które z kolei miałyby być następstwem wcześniejszych trójstronnych ustaleń poczynionych pomiędzy pozwanymi spółkami i związkami zawodowymi działającymi przy pozwanej ad. 1 w przedmiocie wypłaty przez pozwaną ad. 1 dziewięciomiesięcznych odpraw, restrukturyzacja pozwanej ad. 1 Spółki po dniu 31.12.2012 roku była kontynuacją wcześniej prowadzonej restrukturyzacji w tej Spółce, przyczyną zwolnienia w roku 2013 powódki jako pracownika pozwanej ad. 1 była restrukturyzacja tej Spółki, dopuszczenie się błędów w poczynionych ustaleniach faktycznych, mających istotny wpływ na zaskarżony wyrok, a to poprzez: przyjęcie, że sześciokrotność miesięcznego wynagrodzenia powódki za pracę wynosi 14.944,84 zł, podczas gdy Sąd I instancji jednocześnie ustalił, że średnie miesięczne wynagrodzenie powódki liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.285,17 zł, co wobec tego winno stanowić iloczyn w kwocie 13.711,02 zł ($6 \times 2.285,17 \text{ zł} = 13.711,02 \text{ zł}$), stanowiącej wysokość dochodzonej przez powódkę w tym procesie, przyjęcie, że objęcie przez pozwaną ad. 2 pakietu większościowego akcji w pozwanej ad. 1 - będące rezultatem podwyższenia kapitału zakładowego w pozwanej ad. 1, wynikającego z uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia pozwanej ad. 1 z dnia 18.06.2011 r. - nastąpiło w dniu 03.10.2011 r., podczas gdy miało to miejsce w dniu 22.09.2011 r. (kiedy to nastąpiła zmiana wpisu w KRS w tym przedmiocie), co miało wpływ na przyjęcie przez Sąd I instancji nieprawidłowej daty wejścia w życie Porozumienia przyjęcie, że Protokół Dodatkowy (...) do (...) z dnia 31.05.2011 r. obowiązywał od dnia jego sporządzenia, podczas gdy wszedł on w życie w dniu 01 lipca 2011 r. (co wynika z adnotacji inspektora PIP), przyjęcie, że Protokół Dodatkowy (...) do (...) z dnia 20.09.2011 r. obowiązywał od dnia jego sporządzenia, podczas gdy wszedł on w życie w dniu 01 października 2011 r. (co wynika z adnotacji inspektora PIP), przyjęcie, że „pracownicy ci wobec posiadanej przezeń wiedzy co do treści porozumienia z dnia 18.05.2011 r. byli przekonani, iż w przypadku ich zwolnienia [w 2013 r.] otrzymają odprawę gwarantowaną zapisami porozumienia z dnia 18.05.2011 r.”, podczas gdy z relacji większości świadków przesłuchanych w tej sprawie wynikało, że w załodze pracowniczej pozwanej ad. 1 powszechna była wiedza o tym, że 9-miesięczne odprawy będą wypłacane tylko do końca 2012 roku, przyjęcie, że wypowiedzenie umowy o pracę powódce dokonane przez pozwaną ad. 1 w 2013 roku było intencjonalnym zachowaniem tego pracodawcy, który to z góry zaplanował wobec osoby powódki i dlatego zaniechał wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę zawartej z powódką w ramach „terminowego przeprowadzenia koniecznej restrukturyzacji” we wcześniejszym okresie obejmującym lata 2011-2012, jakkolwiek nie było żadnego dowodu, a nawet twierdzenia powódki, aby jej stosunek pracy mógł czy powinien wygasnąć już w okresie do dnia 31.12.2011 r., a jedynie pozwana ad. 1 celowo by tego wcześniej zaniechała, przyjęcie, że przyczyną zwolnienia w roku 2013 powódki jako pracownika pozwanej ad. 1 była restrukturyzacja tej Spółki, podczas gdy z dowodów przeprowadzonych przez Sąd wynikało, że przyczyną

wypowiedzenia umowy o pracę powódce był spadek zamówienia na produkty pozwanej ad. 1, przy wytwarzaniu których powódka bezpośrednio świadczyła pracę, naruszenie prawa materialnego: w postaci art. 9 § 1 K.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do Porozumienia i w rezultacie przydanie temu Porozumieniu charakteru normatywnego oraz uznanie go za tzw. pakiet socjalny w odniesieniu do punktu 2 tego Porozumienia, podczas gdy Sąd Rejonowy przyjął, że pozwana ad. 2 była już w dacie zawierania Porozumienia "prawdziwym pracodawcą" wobec pracowników pozwanej ad. 1, chociaż wtedy jeszcze pozwana ad. 2 nie posiadała bezpośrednio lub choćby pośrednio większości akcji pozwanej ad. 1 (pozwana ad. 2 nie była więc wtedy spółką dominującą wobec pozwanej ad. 1) i nie było też wówczas wiadomym czy w ogóle i kiedy pozwana ad. 2 uzyska taki wolumen akcji, w postaci art. 8 K.p. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wskutek przyjęcia, że wypowiedzenie umowy o pracę powódce dokonane przez pozwaną ad. 1 w 2013 roku było intencjonalnym zachowaniem tego pracodawcy, który z góry zaplanował to wobec osoby powódki i dlatego zaniechał wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę zawartej z powódką w ramach „terminowego przeprowadzenia koniecznej restrukturyzacji” we wcześniejszym okresie obejmującym lata 2011 - 2012, co stanowiłoby działanie sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego -podczas gdy w niniejszej sprawie brak było jakiegokolwiek dowodu (czy nawet twierdzenia powódki), aby stosunek pracy A. B. mógł czy powinien był wygasnąć już w okresie do dnia 31.12.2011 r., a tylko pozwana ad. 1 celowo by tego wcześniej zaniechała, i przy tym jednocześnie Sąd I instancji nie wskazał konkretnie, na czym miałyby polegać ta sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa i z jakimi zasadami współzycia społecznego miałyby to kolidować.

W związku z powyższym, wnosił o: zmianę w zakresie punktów I, III, V oraz VI zaskarżonego wyroku i w rezultacie o oddalenie powództwa wobec pozwanej ad. 1 w całości, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej ad. 1 zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Rejonowym w Opolu oraz orzeczenie o zwrocie dla pozwanej ad. 1 spełnionego przez pozwaną ad. 1 na rzecz powódki - w ramach nadanego zaskarżonemu wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności - świadczenia w postaci kwoty 2.285,17 zł, zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej ad. 1 zwrotu kosztów procesu za postępowanie apelacyjne, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w stawce minimalnej.

Apelację wniosła także powódka w zakresie pkt II i III zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 366 § 1 k.c. w zw. z art. 369 k.c. oraz w zw. z art. 370 k.c. i 391 k.c., a także art. 300 k.p. i art. 65 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie i przyjęcie, że spółka (...) S.A. nie jest odpowiedzialna za zapłatę na rzecz powódki i w konsekwencji oddalenie powództwa przeciwko temu podmiotowi, podczas gdy odpowiedzialność (...) S.A. oraz (...) S.A. w ustalonym stanie faktycznych sprawy jest łączna; naruszenie przepisów art. 98 § 1 k.c. w zw. z § 6 pkt 5 oraz § 11 pkt 1 ppkt 2 oraz w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28.09.2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349) wraz z późniejszymi zmianami, poprzez nieuwzględnienie zawilości sprawy oraz nakładu pracy i wkładu pełnomocnika powódki w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia oraz czasu poświęconego na przygotowanie i prowadzenie sprawy, a także obszerności i stopnia skomplikowania materiału dowodowego, a w konsekwencji zasądzenie od Pozwanej ad 1 na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego w wysokości stawki minimalnej, podczas gdy skomplikowanie stanu faktycznego oraz prawnego sprawy, zakres podjętych czynności, zaangażowanie i nakład pracy pełnomocnika powódki uzasadniają zasądzenie obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości trzykrotności stawki minimalnej.

W związku z powyższym wносиła o zmianę orzeczenia poprzez zasądzenie od Pozwanych na rzecz powódki kwoty 14.944,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 01.06.2014 r. do dnia zapłaty;

- zasądzenie od Pozwanych na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem I Instancji, w wysokości trzykrotności stawki minimalnej;

- zasądzenie od Pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości stawki minimalnej.

Na podstawie art. 368 § 1 pkt. 4 w zw. z art. 382 k.p.c. wnosi o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z:

- trzech (3) postanowień Sądu Rejonowego w Opolu (z dnia: 29.08.2016 r., 22.06.2017 r. i 29.12.2017 r.) w przedmiocie oddalenia wniosków powoda o zabezpieczenie roszczenia wydanych w sprawie IV P 256/16;

- repliki pełnomocnika Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 25.01.2018 r. na skargę o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie IV P 256/16 (sygn. akt: V S 1/18);

- orzeczenia Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 06.02.2018 r. o oddaleniu wniosku o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie IV P 256/16 (sygn. akt: V S 1/18);

W odpowiedzi na zażalenie powódka wnosi o oddalenie zażalenia w całości i zasądzenie na rzecz powódki kosztów zastępstwa postępowania zażaleniowego

W odpowiedzi na apelację pozwanej powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości, jako oczywiście bezzasadnej i zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania przed Sądem Okręgowym w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Sąd Okręgowy zważył , co następuje:

Apelacja pozwanego Przedsiębiorstwa (...) SA zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji zasądzając na rzecz A. B. odprawę pieniężną od spółki (...) rozważał w uzasadnieniu wyroku kwestię charakteru prawnego porozumienia z 18.05.2011r wskazanego przez powódkę jako bezpośrednie źródło jej roszczenia. Uznając, iż porozumienie to jest źródłem prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p. Sąd przywołał obszerne fragmenty uzasadnień uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2006r III PZP 2/06, w której m.in. odwołano się do art. 59 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stanowiącego, że związki zawodowe oraz pracodawcy i ich organizacje mają prawo do rokowań, w szczególności na celu rozwiązywania sporów zbiorowych, oraz do zawierania układów zbiorowych pracy, i innych porozumień, równocześnie Sąd Najwyższy przedstawił koncepcję pracodawcy „konstytucyjnego, prawdziwego, dominującego” wykraczającą poza ramy nakreślone przepisem art. 3 k.p. Sąd I instancji przyjął zatem, że „ spółka (...) SA zawarła porozumienie zbiorowe w imieniu i na rzecz (...) SA będącej pracodawcą, a następnie po zakupie większości akcji stał a się spółką dominującą, w tej sytuacji należy uznać, że zobowiązania podjęte przez spółkę handlową (inwestora) w imieniu i na rzecz spółki handlowej będącej pracodawcą wiążą bezpośrednio spółkę zależną będącą pracodawcą. Sąd podkreślił przy tym, że w roku 2013 nadal była prowadzona restrukturyzacja spółki (...) SA.

Sąd Okręgowy nie podziela omówionych powyżej syntetycznie poglądów Sądu Rejonowego, zwłaszcza, że zasadnicza treść wyżej wymienionej uchwały Sądu Najwyższego z 23.05.2006r ma raczej odosobniony charakter, ponadto dotyczyła ona wprost takiego stanu faktycznego, w którym porozumienie zbiorowe zostało zawarte w procesie prywatyzacji pośredniej na podstawie ustawy z 30.08.1996r o komercjalizacji i prywatyzacji, natomiast oceniane porozumienie z 18.05.2011r nie wywodziło się z takiego źródła. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 8.06.2010r IPK 23/10 podkreślono, że uchwała z 23.05.2006r „jest frontalnie negowana przez doktrynę” , a porozumienie zbiorowe nie może obowiązywać pracodawcy który nie jest jego stroną. W wyroku Sądu Najwyższego z 7.12.2012 IIPK 128/12 orzeczono, że nie może być zaakceptowany pogląd, że porozumienie zbiorowe partnerów społecznych określające prawa i obowiązki stron w stosunku pracy, także bez „oparcia na ustawie” jest źródłem prawa pracy ze względu na treść art. 59 ust 2 i 4 Konstytucji w związku z art. 9 par 1 k.p. ponieważ intencją ustawodawcy było stworzenie zamkniętego systemu źródła prawa i ograniczenie ich katalogu do aktów wymienionych w art. 87 Konstytucji. Przepis art. 59 ust 2 ma charakter ogólny, poza tym został zamieszczony jako przepis gwarantujący jedno z praw politycznych w rozdziale II Konstytucji zatytułowanym „Wolność, prawa i obowiązki człowieka i obywatela”, a nie w rozdziale III „źródła prawa”. R. legis tego przepisu stanowi udzielenie gwarancji partnerom socjalnym dla ich prawa do zawierania dowolnych porozumień zbiorowych, celem tej regulacji nie jest natomiast uzupełnienie (poszerzenie) konstytucyjnego systemu źródeł prawa. We wcześniejszym wyroku z 30.05.2001r IPKN 435/00 dotyczącym podobnie jak uchwała z 23.05.2006r prywatyzacji (...) Sąd Najwyższy stwierdził , że porozumienie wprowadzające pakiet

zabezpieczeń spraw socjalno-bytowych, pracowniczych i związkowych zawarty pomiędzy organizacjami związków zawodowych pracowników spółki akcyjnej Skarbu Państwa a konsorcjum nabywców akcji tej spółki, określającej na rzecz pracowników świadczenia nieprzewidziane w układzie zbiorowym pracy i nie stanowiące jego integralnej części nie jest źródłem prawa pracy w rozumieniu art. 9 §1 k.p. W wyroku z 29.07.2003r IPK 270/02 wydanym na bazie takiego stanu faktycznego Sąd Najwyższy wskazał, że porozumienie którego strona nie jest pracodawcą nie może być źródłem prawa pracy.

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie utożsamia się z w/w poglądami kwestionującymi możliwość uznania porozumienia zawartego pomiędzy organizacjami związkowymi działającymi u pracodawcy a przyszłym nabywcą akcji za źródło prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p, ponieważ nie jest ono oparte na ustawie.

Ewentualnego źródła uprawnienia powódki można teoretycznie poszukiwać w kwalifikacji porozumienia z 18.05.2011r jako umowy na rzecz osób trzecich w rozumieniu art. 393 § 1 k.c., tego rodzaju koncepcja była niejednokrotnie również prezentowana w orzecznictwie sądowym. Przyjęcie założenia o porozumieniu jako umowie powoduje dalszą konsekwencję w postaci konieczności dokonania analizy jego treści z uwzględnieniem art. 65 § 1 k.c. dotyczącym wykładni oświadczeń woli. Przepis ten stanowi, że oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Zapis porozumienia, na który powołała się powódka formułując roszczenie stanowi, że „w przypadku zwolnień pracowników w ramach restrukturyzacji obowiązywać będą odprawy w jednakowej wysokości (...) odpowiadającej 9 miesięcznemu wynagrodzeniu tego pracownika”. Powódka wywodziła, że w roku 2013, w którym doszło do ustania jej zatrudnienia nadal prowadzona była restrukturyzacja, wobec czego przy niekwestionowanej przez stronę pozwaną przyczynie wypowiedzenia jej umowy o pracę określonej jako „przyczyny ekonomiczne firmy” przysługuje odprawa pieniężna w zwiększonej wysokości. W przekonaniu Sądu II instancji nie ma żadnych podstaw aby traktować porozumienie jako praktycznie bezterminową gwarancję wypłacania pracownikom odpraw pieniężnych w wyższej kwocie niż gwarantowana przez przepisy powszechnie obowiązujące. Ze zeznań K. D. reprezentującego w porozumieniu (...) SA wynika, że reorganizacja miała trwać kilka miesięcy, zeznania przedstawicieli organizacji związkowych mają w tym zakresie raczej niekonkretny charakter. Istotne jest, że praktycznie natychmiast po zawarciu porozumienia wprowadzono w dniu 31.05.2011r Protokół dodatkowy (...) do (...), w którym zawarto szczegółowe ustalenia dotyczące warunków otrzymania przez pracowników odpraw pieniężnych w zwiększonej wysokości, przy czym ostatecznie protokołem dodatkowym (...)z 20.09.2011r sprecyzowano, że ustalenia te dotyczące ustania stosunku pracy do dnia 31.12.2012r, protokoły te zostały podpisane przez tych samych przedstawicieli organizacji związkowych, którzy reprezentowali je w porozumieniu. Sąd Okręgowy uznał zatem za trafną ocenę dokonaną przez świadka M. P., byłego członka zarządu spółki (...) SA, który zeznał, że zapisy porozumienia zostały przeniesione do układu zbiorowego pracy poprzez zawarcie protokołów dodatkowych, stanowiących niejako konsumpcje ustaleń porozumienia. Jako nieracjonalne i niemożliwe należy uznać, że w krótkim czasie sformułowano dwie niezależne od siebie regulacje tj. porozumienie z 18.05.2011 i protokoły dodatkowe do (...), w których zapewniono pracownikom ekstra świadczenia w tej samej wysokości praktycznie przy zachowaniu tych samych warunków. Sąd Okręgowy przyjął zatem, że wolą stron porozumienia było ustalenie odpraw na wyższym poziomie, jednak konkretyzacja tych ustaleń nastąpiła w protokołach dodatkowych. Sąd I instancji słusznie przyjął, że pracodawca powódki wykazała wolę realizacji porozumienia, jednak znalazła ona ostateczny wyraz w protokołach, które zostały zaakceptowane przez przedstawicieli organizacji związkowych.

Ostatecznie zatem również przy kwalifikacji porozumienia jako umowy powódce nie przysługuje odprawa pieniężna w dochodzonej kwocie ze względu na rozwiązanie umowy o pracę po dacie określonej w protokole dodatkowym (...), z tych samych przyczyn nie ma również podstaw do zasądzenia na jej rzecz odszkodowania od (...) SA.

Mając powyższe na uwadze na postawie art. 385 k.p.c. i 386 § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt I i II.

Orzeczenie w pkt I , III i IV ma podstawę w treści art. 102 k.p.c. , sprawa stanowiła wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu tego przepisu ze względu na jej skomplikowany charakter jak również brak jednolitości orzecznictwa sądowego na tle oceny charakteru prawnego porozumień tego rodzaju.

Orzeczenie w pkt V ma podstawę w treści art. 338 § 1 k.p.c.

SSO Witold Kozłowski SSO Wojciech Sabat SSO Daniel Chorążki